

Evangelí

(Sant Lluç, cap. VIII, vv. 4-15.)

ESÚS posà aquesta paràbola: «Sortí el sembrador a sembrar la seva sement, i sembrant-la, una part va caure devora el camí i fou trepitjada, i els ocells del cel se la menjaren. Una altra va caure damunt la pedra, i de bell néixer s'assecà per falta de saó. Una altra va caure en mig de les espines, i les espines, creixent amb elles, la ofegaren. I una altra va caure en la terra bona, i pujant, levà fruit el cent per u.» I els seus deixebles li demanaren que volia dir aquesta paràbola. Ell els digué: I heu's aquí el sentit de la paràbola: La llavor és la paraula de Déu. Els de la vora del camí són els qui escolten; mes ve el diable tot seguit i els treu la paraula del cor, de por que, creixent, es salvessin. Els de damunt les pedres són els qui escolten i reben amb goig la paraula; mes, com no tenen arrel, creuen una temporada i a l'hora de la temptació fallen. La que va caure entre les espines, aquests són els qui escolten la paraula; però darrera els afanys, les riqueses i els plaers de la vida, la ofeguen i no lleven fruit. Mes els de la terra bona, aquests són els qui, havent escoltat amb cor bo i excel·lent, guarden la paraula i lleven fruit en perseverança.

Els camps de Palestina.—Els jueus d'erçà que prengueren possessió de Palestina en temps de Moisès, vivien quasi tots del conreu de la terra. Es cert que alguns segles abans de Jesús, quan els reis d'Assíria i Babilònia conquistaren la Terra Santa i s'endugueren captius molts jueus, i aquets varen dedicar-se llavors al comerç, i foren habilíssims comerciants i se escamparen per tot el món, llavors conegut, de manera que en temps de Jesús no hi havia ciutat d'alguna importància en el gran imperi romà, on no hi hagués gran nombre de jueus; però els qui es quedaren a Palestina, varen continuar conreant la terra. Els conreus més estesos eren el del blat, de la vinya i de la olivera. Però en els llibres de la Escripura i en especial del Sant Evangeli hi trobem sovint imatges i semblances tretes d'aquestes plantes i de la manera com es conreaven, com en la paràbola de l'Evangeli d'avui, una de les més conegudes i més plenes de saludables ensenyances.

Molts grans impius a l'hora de la mort es penedeixen d'haver-ho sigut en vida, i es converteixen.

Tornem a llegir amb més atenció aquesta paràbola, que el mateix Jesús es va dignar explicar i treballar per tal que el nostre cor sigui semblant a la terra bona, on hi fructifiqui la paraula de Déu i hi faci fruit de vida eterna.

Patró de la setmana: Sant Benigne, mr.

En el segle III, la fe cristiana s'era propagada i molt extesa en terres de Hongria, de manera que en la persecució decretada a últims d'aquella centúria pels emperadors Dioclecià i Maximià foren molts els qui obtingueren allí amb la confessió de la fe a palma del martiri: aquesta sort li tocà a Benigne; des de sa infantesa, rebuda la santa fe s'acollí a l'església episcopal de Todes, on, sota la direcció del Bisbe Pocià adquirí ferma instrucció religiosa, i avençant en la virtut rebé gradualment les sagrades ordres fins arribar a la del Sacerdoci. Ja en aquesta era incansable en l'exercici de son ministeri, treballant per la conser-

vació i augment de la fe. Vingué a les hores la persecució: Benigne era el sacerdot zelós que servava les ànimes per a Jesús: socorria els confesors que eren empresonats per la causa de la fe, enfortia els debils i temorosos i acompanyava al torment, sense temença, els confesors de Jesucrist. Això li valgué ésser també empresonat, i en ell destogaren de una manera més cruel i horrible sa ràbia els missatgers de l'error i de l'infern. No poden explicar-se les tortures a que condemnaren a Benigne; en elles hi trobà la mort, la mort dels veritaders herois, la dels màrtirs, el dia 13 de febrer de l'any 303.